

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: J. P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018, č. j. OAM-372/ZA-ZA11-
ZA08-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 13. 11. 2018 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to dle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění.
- 2. V rozhodnutí žalovaný poukázal na skutečnosti, které žalobce uvedl ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 5. 2018, dále v průběhu pohovoru, z nichž dospěl k závěru, že důvodem žalobcovy žádosti jsou obavy ze soukromých osob, které mu měly vyhrožovat kvůli smrtelné autonehodě jejich příbuzného, u níž však žalobce nebyl

přítomen. Žalovaný shromáždil informace o situaci v zemi původu žalobce a posléze dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu, ale ani pro udělení doplňkové ochrany.

II. Žalobní argumentace

3. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že došlo k porušení § 2 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když žalovaný nepřihlédl k okolnostem daného případu, zejména k informacím o zemi původu ohledně bezpečnostních složek. Je přesvědčen, že splňuje podmínky § 14a zákona o azylu, neboť v zemi původu mu hrozí vážná újma ze strany soukromých osob.
4. Žalobce se obává vrátit do země původu, krom uvedených případů v pohovoru se dále na policii neobracel, je přesvědčen, že by to nemělo smysl. Pokud žalovaný uvedl v rozhodnutí, že nepovažuje efektivitu vyšetřování policií v zemi původu žalobce za menší než v zemích EU, s takovým závěrem žalobce nesouhlasí. Míní, že se jedná o nesprávné posouzení tamní bezpečnostní situace, sám ze svých zkušeností má za to, že obracet se na policii v Gruzii nepomůže a naopak může stav věci i zhoršit.
5. V dalším poukázal žalobce na tvrzení žalovaného o tom, že nejsou známy případy postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie ze strany státních orgánů, ani nebezpečí ze strany soukromých osob, s tím, že připomíná znění zprávy Amnesty International za rok 2016 o určitých obavách z nedostatku soudní nezávislosti a selektivní spravedlnosti, o špatném zacházení a zneužívání z řad policistů. Zpráva Human Rights Watch o stavu lidských práv za rok 2016 uvádí, že Gruzie nemá nezávislý účinný mechanismus pro vyšetřování trestných činů spáchaných donucovacími orgány. Poukazuje dále i na další podklady, z nichž plyne, že bývalí úředníci ministerstva brali úplatky, byla zneužívána bezpečnostní služba k perzekuci osob, které nebyly v přízni mocenských struktur, velkým problémem je v zemi systém rozdělování soudních případů u soudů. Od těchto podkladů žalobce odvíjí nemožnost obrátit se o pomoc na policejní orgány.

III. Vyjádření žalovaného

6. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 30. 1. 2019 vyplývá popření oprávněnosti žalobních námitek, žalovaný odkazuje na obsah správního spisu. Uvádí, že žalobce vycestoval letecky z Gruzie do Německa v lednu 2018, tam zůstal po dobu tří měsíců – platnost bezvízového styku. Odtud jel vlakem do Polska, po týdnů do ČR, kam přicestoval 29. 4. 2018. Následně byl na dva dny zadržen policií, poté přijel podat žádost o mezinárodní ochranu. Po provedení pohovoru a zabezpečení podkladových zpráv byla žalobci dána možnost seznámení s podklady, této nevyužil.
7. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení nehovořil o žádných problémech ze strany gruzínských orgánů, které by mohl pociťovat před odchodem z vlasti, jako turista pobýval v Německu a Polsku a nic mu nebránilo tam podat žádost o ochranu. Z uvedených důvodů spatřuje správní orgán žádost žalobce jako účelovou.
8. Žalobci vyhrožovali příbuzní kvůli autonehodě kamaráda, který vezl žalobce do Tbilisi, a když se vracel zpět, měl smrtelnou autonehodu, příbuzní se dokonce pokusili zapálit žalobcův dům, v tom jim ale zabránila přivolaná policie. Telefonicky i verbálně žalobci

vyhrožovali a jednou ho fyzicky napadli. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce mohl a po návratu i může žádat o pomoc gruzínské státní orgány – zde správní orgán poukazuje na informaci MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP ze dne 2. 1. 2018, resp. čj. 126131/2015-LPTP z 26. 2. 2016, z nichž plynou i možnosti řešení pro případ nečinnosti. Z výpovědi žalobce konečně plyne, že této možnosti využil jeho otec ve chvíli výhrůžek zapálení domu. Žalobce uvedl, že s policií země původu neměl nikdy potíže.

9. Správní orgán odkázal na použité informace, nacházející se ve spise, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit. Zmínil i skutečnost, že sám žalobce uváděl, že již v Gruzii si byl vědom, že po skončení povoleného pobytu podá žádost o mezinárodní ochranu, na radu přátel si pak vybral raději ČR než Německo. Na základě všech skutečností hodnotí žalovaný jako motiv podání žalobcovy žádosti legalizaci zdejšího pobytu. V této souvislosti pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, v němž soud jasně zdůraznil to, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, upravenými zákonem o pobytu cizinců na území ČR. Obavy pro případ návratu žalobce do Gruzie nepovažuje žalovaný za důvodné, žalovaný zde vycházel ze shromážděných podkladů, s nimiž se žalobce ani neseznámil. Je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Ze správního spisu je patrné, že žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 7. 5. 2018, kdy uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, téže národnosti. Svůj cestovní doklad schoval na jakémsi místě v Německu, v Mnichově. Jeho vyznáním je pravoslavné křesťanství, nikdy nebyl politicky aktivní, je svobodný. Z Gruzie cestoval do Německa, kde zůstal tři měsíce, a to po dobu platnosti bezvízového pobytu. Poté odjel na týden do Polska a odtud do ČR. Vystoupil z vlaku v Brně, byl zadržen policií, kde strávil dva dny a poté požádal v Zastávce o azyl. Jako důvod pro svoji žádost o mezinárodní ochranu uvedl ohrožení života, toto popsal tak, že v dubnu 2017 musel jet do Tbilisi, požádal svého kamaráda o odvoz, v Tbilisi zůstal, avšak kamarád při zpáteční cestě havaroval a zemřel. Od té doby mu jeho příbuzní vyhrožovali.
11. Téhož dne v rámci provedeného pohovoru žalobce uvedl, že pas schoval po uplynutí tří měsíců proto, aby mu ho nesebrali. K dotazu kam ho uložil, žalobce odpověděl, že mezi jakýsi stavební materiál, možná, že by ho už nenašel. Ve vlasti žil ve vesnici Etseri až do května 2018, pak mu příbuzní pomohli překročit hranici s Abcházíí a přivezli ho do vesnice Saberio. Tam zůstal do Nového roku, vrátil se asi na dva týdny domů a pak odjel. Chtěl by se ale vrátit. Bydlel s otcem a bratrem v otcově domě. Pracoval jen příležitostně na nějaké stavbě, jinak byli živi ze zahrady. Na cestu do Německa si vydělal peníze v Abcházii u matčiných příbuzných, ti mu také částečně přispěli. Kamarádovi byl na pohřbu, tam mu nikdo nic neřekl, pak k němu ale chodili jeho příbuzní domů, chtěli zapálit jejich dům, policisté jim vyhrožovali, že budou potrestáni, ale nic nepomáhalo. Vychytali žalobci, že je viník kamarádova úmrtí. Byl fyzicky napaden a stále mu vyhrožovali, měl z toho psychické problémy. Policii zavolał otec, ti je ochránili, ale nemohli s žalobcem chodit stále. Byl fyzicky napaden na ulici, ale nehlásil to, policie by asi zasáhla, ale to by nebylo dlouhodobé řešení. Nyní vědí, že odjel, otec s bratrem proto potíže nemají. Hranici s Abcházíí překročil lesem. Když byl doma, nevycházel, aby se ale

přestěhoval jinam, na to by potřeboval peníze a práci. Gruzie je ale malá a on nic neměl, proto o tom neuvažoval. V Německu je hodně Gruzínců, radili mu, aby o azyl požádal v ČR. Již v Gruzii věděl, že o azyl požádá po skončení platnosti pobytu, do Polska se jel podívat. Až se situace doma uklidní, za několik let by se mohl vrátit domů. K seznámení se s podklady žalovaného se žalobce nedostavil.

12. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

13. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
 - b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11, nebo
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
14. Z žaloby plyne poukaz na nesprávné posouzení bezpečnostní situace v Gruzii a dále polemika s vyjádřením žalovaného o tom, že nejsou známy případy postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie ze strany státních orgánů ani nebezpečí ze strany soukromých osob.
15. K tomu soud konstatuje, že ze samotného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018 plyne jak úvaha o případném naplnění podmínek pro udělení azylu, tak i podmínek pro udělení doplňkové ochrany. K ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobce sám uvedl, že ve vlasti nebyl politicky aktivní, ani členem žádné politické strany, se státními orgány neměl nikdy žádné problémy. Podmínky písm. a) tohoto ustanovení tak jednoznačně v případě žalobce naplněny nejsou a žalobce nesplňuje ani podmínky písm. b), jak uvedeny shora. Soud se ztotožňuje se závěry, učiněnými správním orgánem na str. 3 – 5, s tím, že žalobce ani sám žádné takové nebezpečí neuváděl. Žalovaný konstatoval, že pokud se žalobce (resp. jeho otec) obrátil na policii, tato zasáhla a pokud uváděl, že s ním nemůže chodit všude, odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 9. 2004, čj. 4 Azs 185/2004 zcela adekvátně, neboť v daném rozhodnutí soud řešil problémy se soukromými osobami, které by bylo lze považovat za pronásledování, za určitých podmínek a rovněž tehdy, pokud by orgány veřejné moci odmítly žadateli poskytnout ochranu z některého důvodu, upraveného § 12.
16. Jak soud uvádí shora znění ustanovení § 13 a § 14b) zákona o azylu, tyto podmínky žalobce nesplňuje bez dalšího. Na str. 5 odůvodnil žalovaný neudělení tzv. humanitárního azylu, tedy ochrany dle § 14 zákona o azylu. Žalobce je zdravý, zletilý a plně svéprávný, tedy je osobou, která je schopna zajišťovat své potřeby vlastní prací, k udělení humanitárního azylu nebyly shledány důvody, a ani soud neshledal v učiněném závěru žádnou diskrepanci s citovaným zákonným ustanovením.
17. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nesprávně zhodnotil nebezpečí, kterým by mohl být ohrožen v případě návratu do Gruzie, a odkazoval na zprávy o situaci v zemi původu a obecně namítal z nich plynoucí nedostatky soudní nezávislosti, problémy s vyšetřováním trestných činů, především v politických případech, soud žádnou bezprostřední souvislost takových závěrů pro případ žalobce neshledal. Naopak je toho názoru, že udělit doplňkovou ochranu z důvodu § 14a zákona o azylu lze pouze z taxativních důvodů, které jsou citovány v jeho odst. 2, tedy v případech hrozby vážné újmy, spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, nebo vážném ohrožení života v probíhajícím ozbrojeném konfliktu. Jak uváděno výše, žalobce měl být kontaktován osobami, příbuznými s jeho zemřelým kamarádem, nicméně pokud mu vyhrožovali zapálením domu, policie toto řešila, s ničím jiným se na ni neobrátil, jeho poukazy na závěry zjištění mezinárodních organizací či institucí, které se zabývaly hodnocením úrovně soudnictví a určitých problémů v řadách systému bezpečnostních složek jsou v žalobě nekonkrétní a není uváděno, z jakých důvodů by se měl žalobce domáhat mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný hodnotil to,

že z podkladů nejsou známy případy, kdy by měli navrátilí se neúspěšní žadatelé o azyl ze zahraničí nějaké diskriminační problémy se státními orgány, mínil tím, že úřady v případě návratu takových osob tyto nijak nediskriminují, samozřejmě tím nemohl mínit to, že by příbuzní zemřelého kamaráda nečinili případně žalobci opětovné výhrůžky. Jak je však uzavřeno výše, pokud by žalobce cítil nějaký obdobný nátlak, v Gruzii existují policejní složky, na které je možno se s takovým případem obrátit a závěry žalobce, že by nemohl být úspěšný, žádné jeho osobní zkušenosti neodpovídají. Je patrné, a to jak z pobytu žalobce mimo zem původu, tak i z jím uváděných skutečností, že jeho odjezd z Gruzie měl cíl poznat na základě turistického styku evropské země, sám uvedl, že byl rozhodnut požádat o mezinárodní ochranu a zjišťoval, v které zemi by taková žádost mohla nejlépe proběhnout.

18. Tvzení žalobce tak soud považuje za účelová, hodnotí je obdobně jako žalovaný tak, že byla použita za účelem legalizace pobytu v zemi EU a žalobu považuje za nedůvodnou. V průběhu řízení nedošlo k žádnému pochybení či nezákonnosti, toto proběhlo v souladu se správním řádem a jednotlivými ustanoveními zákona o azylu. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být podkladem pro aplikaci ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Krajský soud proto po přezkoumání věci žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V. Náhrada nákladů řízení

19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. ledna 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně